

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size of seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.
JAFFNA—THE MISSIONARIES.
TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.
COLOMBO—MESSRS P. B. FERNANDO and SON.
KANDY—Mr. L. LAWTON.
BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.
MADURA—Rev. C. F. MUZZY.
DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.
MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

[Continuation of medical Recipes.]

வைவரீ நிதானம்.

ஊழிக்காற்றின் துணம்.

கேள்பா ஊழியென்ற காற்றுச் சொல்வேன்கே டியான சாமனா தேவியாலே—காளப்பா மை போ மே கறுத்திருக்கும் கண்ணுக்குத்தோணுது கடினம் மேத்த—வாளப்பா கண்ணுட விபரமெல்லாம்மை ந்தனே சொல்லுகிறேன்வகையாய்க்கேளு—பாளப் பா பண்ணவிடுமலகமெல்லாம் பரிசுத்தமாயிருந்தா ற்பறக்கும்பாரேன். க.

பறக்குமென்றுசொல்லுவதானுருக்கென்றால் பாரா னும்மன்னருக்குச் சீவயோக்கிக்கும்—இரக்கமொன்று மில்லையப்பா இதன்றன்பேரில் என்னசொல்வேன் ண்றியுடவேகந்தன்னை—சிறப்பமென்று நீணயாதே வேகந்தன்னை சீனத்திலேயொழித்துவிடும்நிலையா ய் நிலை—உரத்தவியுள்வளர்க்குத் தேகம்போக்கு முத்தமனையிதையறிந்தே ஏறுவாயே. உ.

ஏறா புலத்தியனே அப்பாகேளியில்பாகவேயிரு ந்துயிறுந்துமப்பா—ஊரிலே செனங்குளா.சீரசிற்ப ட்டாலுற்றதொரு ரத்தமெல்ல! முறிஞ்சீராய்—காரு நீக்கலுடன் பேதிக்காணுங் கண்முடித் திறக்கமுன் னே கறுத்துப்போதும்—வாராய் நீ வலுவாகவேகமா துமாச்சரியந் தேகமெல்லாம் பிசின்போலாமே. ந.

பிசின்போல் வேர்வையது பெருக்கிற்கும் பேரான கண்டபது வரட்சிகாணுங் கடிந்துதுத்திந் தேகமெ ல்லாங் கடினவேதை கக்கல்கண்டநாயிகைக்குக் கறுப்புக்காணும்—விசீதமாய் வயிறுவுலிகாணும்ப பா வேதுகறுக்காய்ச் சன்னியது. பிரவேசிக்கும்—நீ சீதமாயிருந்தாக்காற் றேகம்போதும் நிமிஷத்தில் விஷ தம்பம் நீணவாய்ப்போடேன். ச.

நீணவாகப்போடுதருவிபாங்கேளுநேரானலிங்க மடன்றீரம்பூரந்—தினமானதுடனான் உள்ளிக்குத் தீர்மான மிளகுடன்கஸ்தூரிசேரு—கனமான கஞ்சா லின்வித்துக்கட்டு கடிதான குஞ்சுமப்பூ கூடச்சேரு— சீனமானவோரிடையாய் நிறுத்துக்கொண்டு சீனத் திலே கலவத்திலிட்டாயே. டு.

கலவத்திலிட்டதொரு சரக்கையெல்லாங் கஞ்சா லின் கஷாயத்திற் சாமமாட்டு—வலுவயத்துச் சொ ல்லுகிறேன் சித்திர மூலம் மைந்தனே கஷாயத்தில் வடித்துக்கொண்டு—நிலுவைத்துப்போகாமற் சாம ம் நாலு நேராகவரைத்தின்பு பத்துச்சாரச் செல ம்வைத்துப்போடுதருச் சாமமிரண்டு தீர்மாகவேய ரைத்துயன்னைசெய்யேன். ச.

அரைத்தெடுத்துத்தாளவாயுண்டைசெய்து அழ கான நஞ்சுக்கொடிச் சண்ணஞ்செய்து—தீரத்துட னே ஒருகழஞ்சு கூட்டிச் சேர்த்துத்தீர்மாகவரைத் துண்டைசெய்துகொண்டு—தரைக்கடங்காச் சாரா

யமரைத்துச்சுத்து சண்ணுமோடையென்ற வியா தீதன்னை நிறைக்கடங்காச் தாகமதுவெடுத்துதானு ல் நேராகக் கருக்கதுதான் சொல்லக்கேளேன். எ.

கருக்கதுதான் போடுதரு விவரங்கேளு காசினி ய் ல் நாயுருவி புளியம்பட்டை—யுருக்கமுடன் முருங் கையுட்பட்டைதானுமுத்தமனே மாவல்லக்கின் பட் டைசேர்த்துப்—பெருக்கமுடன் சித்திரமாய் மூலசே ர்த்துப் பேரான சீவன்வேம்புதானுஞ்சேர்த்து—எரு க்கலம்பூத்தன்னுடனே தென்னம்பிஞ்சுகமேகமாய்ச் சேகரித்து நருக்கப்போடேன். அ.

நறுக்கியேபோட்டின்பு சொல்லக்கேளு நாலுப டி செலம்திலேகூட்டி—யுருக்கியே கஷாயத்தை யெட்டொன்றுக்கி யுத்தமனே கஸ்த்தூரிகூடச்சே ர்த்துப்—பெருக்கியே யுள்ளுக்குக்கொள்ளச்சொல்லு பேரானவியுது கெத்கெட்டோடும்—சறுக்கிலே யி ந்தமுறை சித்தற்கெல்லாங் குட்சமாயின்னமொரு செய்திகேளேன். கூ.

செய்தியொன்று சொல்லுகிறேன் தீர்மாய்க்கே ளு செகந்தனிலே சாமனாதேவதன்னை—நீதியுடன் சதுரக்காண்டல் பார்வையிட்டு நெறியுடனே தேவி தனை வசியஞ்செய்தாற்—சொதியுடன் வந்ததொரு வுழிதானுஞ் சொல்லுமுன்னையோடுமோடா நெற் தநீங்குமாதியுடன் முதண்டங்கொண்டுவந்தால் மக னேகேளியுதுவோடிப்போமே. ய.

இப்படிக்க

மா. முத்துக்குமாரன்.

தாரகையே நினக்கு வந்தனம்.

சைவமத விற்பன்னரே, நீவீர் மதாபிமானமின்றி உயிர்க்குறுதியுக்கும் மெய்மைப் பொருளையே விள ங்கவும் விளக்கவும் முயன்றனரேல், நம் சமய நூ ல்களின் சொல்லியிருக்கும் பிறவியைப் பற்றிய கருத் துக்களையுஞ் சற்றேறும் சிந்தனை செய்விர்போலே நல்லதாம், உடம்பும் கண்மழும்ஒன்றுக்கொன்றுதொ ண்றுதொட்டதை வித்தினிடத்தினின் மரம் மரத்தில் வித்துவந்திசையுமாபோற்றோட்புடையன என்னும் அன்னுவயம்போலி நியாயமேயன்றி யதார்த்தம் அ ன்று என முன்னறிந்தோமே. இதரசமயியாய் அவ் லது கிறிஸ்தவனும் அவ்லது எவனுயிருந்தும் யார்யார் வாய் எப்பொருள் கேட்பினும்மெய்ப்பொருள் காண் பதல்லவா விவேகம், பிறவிகள் உண்டு என்று எ வ்வாறு நிறுத்துவிர். தொன்றுதொட்டதாய் வரி பிறவிகளை எவ்வாறு ஒழிவிர்? புண்ணிய பாபநு பமாய்த் தோன்றும் கான்மிக மலமும் பிரபஞ்சமாக ய அசத்ததைச் சத்தனைச் சாதிக்கும் மாயாமலமும் அந்த அசத்திலேயே திருத்திசெய்விக்கும் ஆணவம லமும் நீங்க, மெய்ஞ்ஞானம் பிறந்ததன்பின்என்று சொல்லப்போகிறீர்! ஆகா! இஃதொன்றைமாத்தி ரம் விவேகசாதனமாய்ப்பாரும். அநாதநித்திய சொ யம்பான ஆன்மாவுடனே அநாத நித்திய சொயம்பா ய் மும்மலம் சக்திமாயிருந்தனவேல் இன் அவை சூ ன்மாவைவிட்டு நீங்கும் வகை எங்ஙனது? அநாதநி த்தியமாயிருந்து இதுகாறும் நீங்காத மும் மலம் இன் நீங்கும் என்று சொல்வது போலும் விபரீதம் எங்கே உண்டு. பதியால் ஏவாதா என்று பதர் நியாயம்பே சன்மின்பதிபோல் அநாத நித்திய சொயம்பான பச விலே பதியின் சேட்டை பலிக்குமா? பாசஞானம் பச ஞானங் கடந்து பதி ஞானத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஆமாம் பலிக்குமென்னில் நியாயமா? ஓகோ! பதி ஞானமும் ஞானப்பணியுஞ் சந்நியாசநிலையுப் போ லானபடியாற் சாயுச்சியத்திலே கருத்தழித்துகிறீர் போலே சரிதான், கடவுளோடு சாயுச்சியமாய்ச் சிருட்டி தீதி சங்காரத்திரோபவாநுக்கிரக பஞ்சகீர்த்தி யங்கவாயும் இச்சாசத்தி ஞானத்தி கிரியாசத்தி த் திரோதானசத்தி அருட்சத்தி என்னும் பஞ்சசத்திக ளோடுகூடி நடத்துவதே நுமதுமுத்தியிற் கண்டுகொ ண்ட கருத்தாதலால் நுமதும் சாத்திர விதியிலே பலிக்குந்நான். நீவிருஞ்சாயுச்சியத்திலே சிவசுவய மாய்க் கடவுளாய் விடவும் ஒரு கருத்துப்போலே. ந ல்லது, சுயம்பரிபூரண கடவுளில் ஆன்மாக்கள் சா யுச்சியமாக ஏற்றம்என்றும் முன் தறையு என்றும், சாதித்தால் ஏவாதே. மேலும் ஆன்ம பதார்த்தங்க ளுக்கு பிரக்ஞை சுமரணை என்னும் கரணங்களால் உறுகின்ற சுவகம் என்னும் தன்னுணர்ச்சி சாயுச்சி யத்திலே இல்லாமல் அற்றதேயானால் ஆத்மவயம் என்று அறுதியிடவேண்டியதே அன்றி அந்தச் சுவக ம் என்னும் தன்னுணர்ச்சி உண்டேயானால் சிவசுவ

கத்துக்கு அன்னியமாய்ச் சாயுச்சியமும் இல்லையெ ன்றுஅறுதியிடவேண்டியதேஅன்றேல், சாயுச்சிபத் துக்கு நூற்பொருள்விட்டு மேற் பொருள் கட்டவே ண்டியதே. மதவிற்பன்னரே பிடிவாதம்பண்ணி எ ன்னை காணப்போகிறீர். சைவ நூல்களின்படி ஆ த்துமாவானது கடவுள்போல ஆதியின்றித் தானாயிரு க்கும் ஓர் வஸ்து. அப்படியானால் அது தானேதன் றுக்கு அதிகாரி. அதற்கு வேறு ஆதாரமிருப்பதில்லை வேண்டியதில்லை. அதிலே வேறுபாடுவருவதில் லை! ஆதியின்றித் தானாயிருக்கும் அதன்லட்சணத் தாலேயே அந்தமின்றியுந் தானேதானாயிருக்கும். ப ின்ன இந் அன்மாவுக்கும் அந்தக் கடவுளுக்கு எ ன்னை சம்பந்தமுண்டு. இந் ஆன்மா அந்தக் கடவு ளின்கட்டவன்பிரகாரம்நடப்பதும் அந்தக்கடவுள் இந் ஆன்மாவின் கட்டவன்ப் பிரகாரம் நடந்தாலே ன்னை! என்று இவ்வாறு பல பொருள் முடியும். ஏன் இவ்வாறு பல பொருள் முடியும் என்று பார்க்கல் கட வுளின் சிருட்டியான ஆன்மாவைக் கடவுள்போ ல அநாத நித்திய சொயம்பு என்று வினா வைத்து க்கொண்டதினாலேதான் சைவசமயத்தொல்லாசிரி யர் பல் ஏன் இவ்வாறு வைத்துக்கொண்டார் எ ன்று பார்க்கல் வெறுமையும் பாழமான சூனியத்தி லே ஒருபொருளுந் தோன்றுது என்னும் பட்சத்தை ஒப்புக்கொண்டதினாலேதான். மும்மலம் ஆன்மாவி னுடன் அனாதியாயிருக்கின்றன என்று ஏன் வைத் தார் ஏனில் ஆன்மா பாபத்தில் விழ்ந்தவரலாறு இ ன்னதென்று விளங்காததினாலேதான். பிறவிகள் பல என்று ஏன் கட்டினார் எனில், பிரக்ஞை சுமர ணை சுவகம் முதலிய மனே கரணங்களிந்தார்பரிய மும் இகத்தின்லைமையும் விளங்காததினாலேதான். உடம்புங் கண்மழும் தொன்றுதொட்டதாய்என்று ஏன் தொடுத்தார் எனில், நியாயத்தோரணியும் கணி த விற்பத்தியும் தெரியாததினாலேதான். சைவ சம யிகளே அவர் சொல்லுகிறார் இவர் சொல்லுகிறார் எ ன்றதை விடும். நியாயத்தைப் பகுத்துப் பாரும்.

இன்னும் வரும்.

ஓர்கிறீஸ்தவன்.

ஞானப்பாட்டு.

WESLEY'S HYMNS. 44.

"And am I only born to die."

- க. "சாவாய்" என்றதீர்ப்புபடி மரித்து அழியுப்படி. மத்திரம் பிறந்தேனே? இல்லை அதன்பின்பெனக்கு வருவதின்னும் ஒன்றுண்டு மோட்சமோ நரகோ?
- உ. ஆதலால் என்னை பூமியில் கடவுள் வைத்திருக்கையில் நான் என்னைசெய்வது? என்முடிவுநாளுக்குகாக விழித்து எத்தனமாக இருக்கத்தக்கது.
- ந. சீவன் அந்தியமானால் உல்லாசம் சரசத்தினால் காலம் கழிப்பேனே? நியாயாதிபதியானவர் என்னை ஆசனத்தின் முன்னர் என்னை நிறுத்துவார் அல்லோ?
- ச. உலோகம் எனக்குமுன்னவைக்கும் நயம் பயம் என்னசெய்யும்? இரண்டும் முடியுமே. வாழ்வானாலுந் தாழ்வானாலுந் சணப்பொழுதே அழியும் நான் அதை எண்ணேனே.
- டு. நான் அங்கிருப்பதெங்கேயோ? தூதரோடோ பேய்களோடோ? நித்தியகாலமும். சாகாத பூச்சியின்னும் அவியா நெருப்பின்னும் தப்ப தயை செய்யும்.
- சு. இயேசுவே பரிதியும் எனக்கு வழியை காட்டும் மோட்ச மக்கைக்கு நெஞ்சில் மன்னிப்பை பதியும் பொவேன் எப்போது நான் சேர்த்து சமாதானத்தோடு.

என்றாகையே,

அமேரிக்காவென்னுந் தாரதேசத்திற் பிரபலியமாய் ப்பரம்பிரவரநின்ற அன்னிய சமயத்தை இத்தேசத்தில் ஏற்படுத்தியுள்ளபடியாகமான அபிப்பிராயத்தோடியாழ்ந்தபாணகமனம்பண்ணிய குருமொன்றிலேச்சரேன நஞ்சுமயிகள் பற்பலமுறைபுங் கூறினதைக்கேட்டு, அவர்கோல அவரது மதமும் மிலேச்சமாமோவென ஆராய்ச்சிசெய்யுமிடத்து “கடவுளோடுருவனுண்டே வேதமொன்றே காண்குந்தரு தீட்சைதானும் ஒன்றே அடை” என்றபாடலுக்கொப்ப அக்குருமார்க் போதிப்பதால், சொல்தபுத்தியுற் சுதேவாராதவையிற் பிரியமுற்ற யோவர்க்கும் புல்லறிவான அடியேந்தும் நியாயத்தாலேற்குமெனவெண்ணி மேன்மொழிந்தபெயரவர்க்குத் துருவது, மாவரீதமும் அபராதமுமெனவுக்கிரகித்தேன், ஆனால் ‘பின்ன புருஷனும் வெள்ளைச் சுவரைக்கண்டோ” என்றமுதுரைக்கொப்ப நம்புரவார்க் சிலருமொத்தாலுந்திசெய்த ஆன்மார்த்தம்வருத்தும்பொருட்டு வண்ணைச் சீனகரத்திலும் திருவோப்பதியிலும் பிரசங்கிக்கிறார்களெனமாவாஞ்சையுடனே கேள்வியாய் அந்தந்தச்சபையிற் பலமுறையுஞ்சென்றுக்காங்கு மூள்காந்து கவனமுடன் கேட்டவற்றைச் சீர்துக்கிப்பாத்தனை. பார்க்குமிடத்துப் பாதிர்மாரோ சத்தியவேதமே மூலாதாரமாகக் கொண்டனர். ஆனால் இவரது பிரசங்கத்துக்காதார வேதம் யாது? கடவுள் யார்? அவரது இலட்சணம் என்ன? சுந்தரமார்? என உற்றுநுழையவேண்டிய யாதும் புலப்படவில்லை. இருக்கு துதலால் நாலவேதம் மூலாதாரமாமோவென்றால் அப்படியுங்காணவில்லை, ஏனெனில் நமது பிரசங்கமார் சித்தாந்தமாகிய சித்தியார் சிவஞானபோதம் முதலிய ஆகமங்கள் இவ் பத்தினென்புரணத்தின் காந்தாதி காப்பியங்களிலும் தற்சமய பக்ஷவாதிகளான வாதவூர் தாயுமானார் சாந்தலிங்கசாமிக் முதலானவரார் பாடப்பட்ட திருவாசகவாத் பாடல்களிலும் பலவகைப்படுத்தித்தன் சொல்லுகிறார்களே. “சுதிரசன” முற்சஞ்சிகையில் வசனத்தபடி வைதீகத்தைத் திறக்கத் திகில்கொள்ளுகிறார்களாக்கும். அப்படிப்பயந்த மறைப்பொருளை வெளிப்படையாகக் மதக்கோட்பாடினதின்னதென்று சொல்லவிலையே, அப்படியேற் சித்தாந்தம் மூலாதாரமாகாதே சித்தாந்தம் என்பது பொருளையோயார் சிவாச்சுந்திரயன்றி சிவாச்சுந்திரயாகாவே சித்தாந்த வேதாந்தங்களைச் சமரசப்படுத்தினோக்கங்கால் பற்றுச்சிந்தி லோகங்களை ஒட்டவொன்னுமைபோற் குசமசுக்கு வையாமற் சம்பந்தம்படாவே. அன்றியும் நகுலர்க்கும், உரகர்க்கும் சென்மத்தே பகையுறுவதுபோல வேதாந்திக்குச் சித்தாந்திக்கும் இன்றைக்கும் பகைதானே. பசுபதிபாசம் ஆதியநாதியென்பவற்றால் அவ்விருகட்சியாரும் வாதிட்டுக் குத்தப்படுவதை யார் அறியார்? வாதார்த்தமிரண்டனுள் ஒன்றுமெய்யெனில் மற்றையதுபொய்யெனல். கையிற் புண்ணுக்குக் கண்ணுடி வேண்டாற்போற்றுலாம்பரமே. வேதாந்தமெய்யெனின் சித்தாந்தம்பொய்யே, பின்னை வேலிக்கோணன் சாட்சியென்றமைபோல் வேதாந்தத்திற்குச் சித்தாந்தஞ்சான்றுமோ’ இது பேரறிவாளர் கருத்துக்கொவ்வாதே. ஐயோ! தாரகையே வைதீகத்துள்ளுறையை விடுத்துரைத்தார் பெரியோர் முன்வரென நமது பிரசங்கங்களைப் பயப்படுத்தாதே தீட்டப்படுத்து; அவரைத்திரித்து இந்த விருத்தாந்தங்களைச்சொல்லு. அவரது குருட்டாட்டத்தைக்கல்லு, இருதிருத்துக்கும் நடுவனாய் நில்லு, வேதத்தைப் பிரசங்கம்பண்ண அவலேல் அப்படிச்செய்யபடும் பிரபஞ்ச நூல்களை இம்மட்டோடே கட்டவைக்கட்டும் உண்மைப்பொருளையே காட்டட்டும், இரட்சணிய வழியையே காட்டட்டும், வேதமிதென நீட்டட்டும் இப்படியாட்சேபித்துக் கற்றுவல்ல சிகாமணிகள் முன் சிவசாட்சிக்கொப்ப ஏற்படுத்த முடியாதென்னில், தான் வெல்லுக்கல் வெல்லக் மாற்றின் வெல்லின் சரிப்போகவென்பதுபோல் நம்புரவரே, “முவிஞ்சமயமாகிய படுதழியினாடு” நாம் அவனவரும் விழ்ந்தொழியாப்படி வாருங்கள், பாதிர்மார் காட்டியவழியே சத்தியமென நானறேர்ந்ததுபோற்றெருங்கன். போனநாட்கிரங்கவும் வருமென நல்லோர் புகன்றதை ஒருங்கன், “முனைவிடுத்துணைநார்க் குணப்போலும் நெடியுயுகமதில்லையோ” என்பதைப் பாருங்கள், பிறர்க்குச்சூட்டிய மிலேச்சரேன்ற பட்டத்தைச்சூட்டுங்கள் உங்களுயிரையும் உங்களுநம்பி மோசம்பொபவருயிரையும் காக்கத்தேடுங்கள். வெட்சத்துக்குச் சாதேயுங்கள், அஞ்சானத்திற் றுஞ்சாதேயுங்கள். “நாவன ஒலையுந் துதருமீர்வீரவர் துணைகோலோ என்றமையால் உற்றுப் பெற்றுச் சீநேர்க் சாதியார் இவர்க்குச் சித்தோகதிக்கு நாமெல்லாமாட்களாகாது வகைபாருங்கள் வாயுள்ளபின்ன பிழைக்குமென விடகலி சொற்றதுபோல் புத்தியுள்ளோரோன்றால் நீங்கலும் பிழையுங்களைச் சொல்லிமுடிக்கிறேன். இப்படிக்கு,

பிறர்நயாபேட்சன்,

மிகவும் சங்கைபொருந்திய உதயதாரகையாரே உமக்கு மிதந்த வந்தனம்

பிரியமானவரே நீரோ மிதந்த தெளிவுடனே உலகமெங்கும் உதித்து அநேகருடைய இருதயங்களெல்லாம் ஊடுருவப்பாய்ந்து அக்கியானம் நீக்கும் பாவயிருள் போக்கும் சத்த சவிசேஷத்திலுள்ள நமது அருமை ரட்சகருடைய நல்லுபதேசத்தினாலும் எங்குள்ள யின்னும் தேற்றிவருகிறீர் அதற்காகவும் உமக்கு தாழ்மையான வந்தனம்.

நீரோ அநியாயத்திற்குப்பிரியப்படுகிறவரல்ல. சத்தியத்தை பின்பற்றுகிறவரானதால் உம்மிடத்தில் நான் நெருங்கி வந்து நின்று நீரெனக்கு உமதுபத்திரத்தில் இடங்கொடுத்து என்னைக்கொதுக்கவும் மற்றவர்களுக்கும் நல்ல பிரயோசனத்தை ஊட்டவும் உம்மை மன்றாடிநிற்கிறேன்.

நான் இந்தமாதம் உம். தேதி வியாழக்கிழமை பிரயாணக்காரனாக மன்னூரில் யேகதேசம்பகல் ஒருமணிரேத்தில் தோணியைவிட்டு இறங்கினேன். நான் என்னையோட சில சன்மர்க்குபத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டுபோய் மகமதுசமையத்தாரையும் ரோமான் சபையாரையும் சில அஞ்ஞானிகளையும் கண்டு மன்தர்கள் பாலிகளானதுலே கிறிஸ்துநாதர்மூலமாகவந்திருக்கிற இரட்சிப்பைக்குறித்துப் புத்திசொல்லி சனங்களுக்கு சில புத்தகங்களையும் கொடுத்து திரும்புகிறவரைக்கும் என்னோடுகின்ற ஓர் உபதேசியார் அஞ்ஞானிகளாப்போல மேற்குறித்த முச்சமையத்தாருக்கொப்பந்தமாகக்கூடிநின்று இசுழ்ச்சி பண்ணினார். பின்பு இவர் உபதேசியென்றும் இவருக்கு கோவறணமேந்தாருடைய சம்பளம் கடைக்கிறதென்றும் அறிந்து இவரை மறுபடியும்க்கண்டு துக்கப்பட்டு இவருக்கு சிலபுத்திகளைச்சொல்லலாமென்று தேடிப்போனேன். கண்டும் எனக்கு இவர் இடங்கொடுத்துப்பேச மனமில்லாமலும் போனார்.

கனம்பொருந்தியவரே, உம்மை அவர் சினேகித்திருக்கிறார். உம்மையும் அவர் கையில் கண்டேன்! ஆகையால் நீர் தயவுற்று சிலநல்லபுத்திகளை இந்தச்சகோதரருக்கு ஊட்டிப்படி மன்றாடிநிற்க உமதுபிரிய சு. பி. கி. வே.

யாழ்ப்பாணம், து.அ.ச.அ. ம. (வா) }
மார்ச்சு 1910 கி. தேதி.

உதயதாரகை.

சு.அ.ச.அ.வ. வைகா. மாதம். 10க, தேதி.

ஒருஉவகதை.

ஒரு காகம் அப்பத்துண்டொன்றை எடுத்துக்கொண்டு அதைத் தின்கும்படி உயரப்பறந்து போய் மரத்திலிருக்கிறதை ஒரு நரிகண்டு, அந்த மரத்தின்கீழே வந்திருந்து காகத்தைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது உண்ணப்போல இலட்சணமான பட்சியை நான் என்வயதிற்குக் கண்டதில்லை ஆ! உனதுமேன் எவ்வளவுசுநீராய் அநெவ்வளவு சோதமயமாயிருக்கு உனது குரலினேசை எவ்வளவுவங்காரம்! இலட்சணத்தில் உனக்குச் சரிவந்த பட்சியைக் காணெங்கும் கண்டதில்லையென்று மெத்த இச்சகமானவார்க்குதையைக் காகம் கெட்டுக் கிழக்கெழென்று சிரித்து ஆடிப்பாடி தானெங்கேயிருக்கிறதென்றறியாத அவ்வளவு சந்தோஷமுள்ளதாயிருந்து, வாயையங்காத்துப் பாடினபோது, வாயிலிருந்த அப்பத்துண்டு பறந்து கீழேவிழ, நீரேயாடிவந்து எடுத்துக்கொண்டு ஒட்டும்போது தான்செய்த குட்சத்தை நினைத்துச் சிரித்தது.

படிப்பனை.

முகமன் பேச்சுக்கள் மடையருக் காகாரமென்று பன்னியிற் பின்னாகள் பேசும் பழமொழி, பன்னியை நம்பியேர்ப்புட்டினாற் பயன்வாய்க்கு மென்பவனப்போல அப்படிப்பட்ட ஆகாயமலருக்குச் சமர்மானான உணவைத் தீன்போமென்றிருக்கிறவன் மடையனே மடையன்.

கொழும்பு.

போனமாதம் இருபத்தொன்பதாந் தேதி சனக்கிழமை இராத்திரி (M. Jauge) என்னும்பேரையுள்ள பிறன்சிக்காரனுடைய வீட்டில் வலோற்றகாரமான களவுநடக்க ஏதுவாயிருந்தது. எப்படியானால், அன்றிராத்திரி ஒருமணிக்கழனுப்பினுங்குக் காங்கையின்மீதம் அவர்தன்படுக்கையைவிட்டெழும்பி வேறொருஅறையிலிருந்த கட்டிலிற் போய்ப்படுத்தும்முகாந்திராய்ப்போகையில், ஒருமணிக்கழனிருக்கக்கண்டு, அந்த அறையிலே விளக்குவெளிச்சமில்லாததினால், அது தன்னுடைய வேலுகாரனென்றவண்ணக்கொண்டிப்போகையில், அடுத்த அறையிலும் வேறொருஆள் கதவுக்குக்கீட்டிற்கக்கண்டு, இதாரென்று முன்னேநின்றவனக்கேட்க அவன் ஒன்றும்பேசாமல்

ஒட்டம்பிடித்தபொழுது, அவர் அவனைவிட்டுத்திருத்திக்கொண்டு போனார். அக்கள்ளன் ஒருவேலையை எட்டிக்கடக்கப்பார்த்தபொழுது கடக்கத்தாரணியில் லாததினால் கீழே விழ்ந்தான். அப்பொழுது அவர் அவனோடேசேர்ந்து மல்லுக்கட்டி வலுவாய்ப்பிடிக்கப்பார்க்கையில், அவன் தன்னைகயிலிருந்த கிழிச்சு இல் அவருடைய தலையிலும், மற்றுஞ் சுவராக்கமடங்கலும் அவனைக்குற்றினான். அவருடைய கீலாவிற்பட்ட குற்றை அவர்கையாலே தட்டிவிடாதிருக்கச் சம்பவித்தால் அவர் உயிரோடிருப்பது தெண்டிப்பு. அவர் சற்றே பலசாலியாயிருந்ததினால் அவனைப் பிடித்துப் போலிஸ்வசமொப்புக்கொடுத்துவிட்டார்.

மதுரை.

இந்நாட்களில் மதுரைப்பட்டினத்தில் ஒருபிரமணனும் வேறுகொருசுவகைக்காரனும் இருபெருங்கூடக் கோவரணமேந்துக்குறித்தான சீறிதுசாதனைகளைக் கள்ளமாய்மாற்றியெழுதின குற்றச்சாட்டின் பேரால் விளங்கப்பட்டுக் குற்றவாளியானதினால் அவர்களுடைய ஒருகையில் விளக்குமாற்றையும் மற்றுக்காத்திரிசோட்டையும்மாட்டி அவர்களைக் கழுதையிலேற்றித் தெருவழியே நடத்திக்கொண்டுபோகவும் அதன்பின்னாற் பெருக்கன்பதன்பதடிபடவும் சுரேஸுழியழுஞ்செய்துகொண்டு ஐந்துவருடம் மறியலிலிருக்கவுத்திரியானமாயிற்று. இந்தத்தீர்மானத்தை முடிக்கவிருந்தமுதலானபடி பிராமணனைல்லாத மற்றவன் இவ்விலவாக்கிணைப்பட்டு அவமானமடைவதில்லம் நஞ்சுண்டிருந்தவிடுவது வாசியென்றெண்ணி நஞ்சைத் தீன்றிந்துபோனான். இவன்றிந்துவிட முன்பின்னானதீர்ப்பின்படிசெய்து பிராமணனைக் கழுதையிலேற்றித் தெருவழியேநடத்திக்கொண்டுவருகையில் அத்தார்பிராமணர்சகலருக்கும்பங்கம்வந்ததென்றெருவன்எண்ண விட்டுமுகட்டின்மேலேறியிருந்துகொண்டிபெரியகல்லைத் தூக்கிப்பிராமணன்தலையிற்படும்படி போட்டபோது அது கிட்டநின்ற சேவுகனப்பட்டு அவனைச் சாவத்தக்கணயாய் ஊறுபடுத்திற்று.

மஸ்தித்தத்துத்தியோகநியம்.

சென்னப்பட்டினத்தின் (United Service Gazette) என்ற புதினத்தாளினால் அறியவருகிறதாவது அவ்வூரிற்றந்த மரியை துசைப்பின்னா என்னும் நாமத்தையுடைய ஓர் கிறிஸ்தவனுக்கு மஸ்தித்தத்துத்தியோகத்தையிடத்தவேளையில் அவ்வுத்தியோகத்தை தமீழருக்கு வைக்கவேண்டியதென்று கட்டவையிருப்பதால் அக்கட்டளைக்கு மாறாக இக்கிறிஸ்தவனுக்கு அவ்வுத்தியோகத்தை நீருத்ததால் அஞ்ஞானிகள் ஒருநிககத் திரண்டு கொம்பன்யாருடன் பிராதுபண்ண ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள். இதைப் பற்றி (Friend of India) என்னும் பத்திரிகையிற் காண்பதென்னவெனில் கொம்பன்யார் இப்பிரிப்பட்ட கட்டவையொன்றை எப்போதாவது நிருபித்திருக்கிறார்களென்பது சந்தேகம். அப்படிச் செய்திருக்கலும் அது பாரிமேந்தாருடைய ஒழுங்குக்குவிரோதம். சாதிபேதம் மதபேதமின்றி சாமார்த்தியமுள்ளோர்க்கு சகலவுத்தியோகமும் கொடுக்கப்படும்.

காக்கிப்பிரத்தியுத்தரம்.

ஒருவர் முறையிட்டு எங்களுக்குழுதுவதென்னவெனில், தானச்செலவு கொழும்புக்குப்போனதோனியில் சிறிது சோனாகரும் ரோமானுவேதக்காரரும் இறப்பிறமாத உபதேசியமொருவரும் இருந்தார். தான் அவர்களுக்குத் தன்னிடமிருந்த வேதாகமத்தைவாசித்தபோது அந்த உபதேசியார் அதைக்கேட்கவிடாமல் உலககாரியங்களிலே அவர்கள் மனதைச் செழுத்தப்பார்த்தார். இவரிப்படிச்செய்வது தம்முத்தியோகத்துக்குத் தப்பாமென்றவருக்கறிவிக்கும்படி இவ்விட்டுக்குப்போய்ப் பேசினபோதும் அவரிடங்கொடுக்கமாட்டோமென்றுவிட்டார் என்றெருவர் இவ்விதமாய் முறைப்படுகிறார்.

இதுகாரியம் மெய்யேயானால் இந்த உபதேசி ஆராயிருந்தாலுஞ்சரி இவர் சவிசேஷத்தின் மூலாதாரமான போதனைகளை இவர் கற்றறியாதவர்போலிருக்கு இவர்பின்னப் பிறருக்குப் போதுவிக்கத்துணைவது ஆச்சரியமல்லவோ.

வேறொருவரெழுதுவதென்னவெனில், ஒரு உபதேசியாருடைய ஆறெழுவயதுப் பெண்பின்னையிடத்திலிருந்து கிறிஸ்துவேதத்தை அறியவரமுன்னம் அப்படிப்பட்ட வேதமொன்று உலகத்திலிருக்கிறதை அதற்குமுன்னியமாட்டோனென்றும், அப்பின்னக்குத் மரணங்கிட்டியிருந்தபோது “ஆ! ஆண்டவரே என்மேலிரங்கும் என்னவிரட்சியும்” என்று பெருங்குரலேடுத்துச் சத்தமிட்டதென்றும் எழுதுகிறார். இவரும்இப்பின்னசொன்னமாதிரியாய் ஆண்டவரை என்னுத்துமாவை இரட்சியுமென்றுசொன்னும் வாசியாயிருக்கும் ஏனென்றால் “என்னிடம்வாருங்கள், என்னண்டைவருகிறவனை நாடுருக்காலுந் தள்ளிவிடமாட்டேன்” என்று கிறிஸ்துநாதர் திருவுளம்பற்றுக்கூர்.

MORNING STAR.

Jaffna, May 11th, 1848.

THE MAHOGANY TREE.

The *Swietenia mahogoni* is one of the most beautiful among intertropical trees. Its trunk is often forty feet in height, and six feet in diameter; and it divides into so many massy arms, and throws the shade of its glossy foliage over so great an extent of surface, that few more magnificent objects are to be met with in the vegetable world. Its summit is wide and spreading, sub-evergreen, and adorned with abruptly-pinnate, shining leaves. The flowers which are produced in handsome spikes not unlike those of the lilac, are whitish, sometimes reddish or saffron-colour, and are succeeded by fruits or capsules of an oval form, about the size of a turkey's egg. The fruit ripens in early summer, bursts into five parts and discharges its winged seeds, which are soon after dispersed by the winds; some, falling into the crevices of rocks, strike root, then creeping out on the surface, seek other chinks or crevices, re-enter, and swell to such a size and strength that, at length, the rocks are forced asunder, to admit the deeper penetration of the roots, and in this manner, in process of time, increase to large trees.

The mahogany is a native of the warmest parts of America and grows plentifully in Cuba, Jamaica, and Hayti or St. Domingo. There are also many trees found on other West India Islands, on the Bahamas, and in South Florida. It was formerly very abundant in Jamaica, but the best trees are mostly cut down in all accessible situations; and the same thing holds good in the other islands. The principle importations into Europe and the United States are made from Brazil, Campeachy, and Honduras. That which is brought from the islands is usually called Spanish Mahogany, but it is not so large as that from Honduras and Brazil. The trees are seldom found in clusters or groups, but single, and often much dispersed.

The mahogany flourishes as well in India as in its native country. Dr. Roxburgh, in the "Transactions of the Society of Arts," at London, for 1806, states that two plants were sent from Jamaica in 1795 to the Court of Directors of the Botanic Garden at Calcutta, and that in 1804, about five hundred trees had been grown from them. And according to Mr. Royle, in his "Essay on the Productive Resources of India" published in 1840, this tree thrives so luxuriantly in Bengal, that many thousands of them are growing there and even small pieces of furniture have already been made of the wood.

The excellency of the wood of mahogany for all domestic purposes, has long been known. It was used by the Spaniards in the sixteenth century, in the construction of ships, for which purpose it is better adapted than most other kinds of timber, being very durable, resisting gun-shots, and admitting the balls without splintering; nor is it so liable to be attacked by marine insects as that of the oak; and hence is preferable for the construction of ships intended to sail in intertropical seas. It was used in repairing some of Sir Walter Raleigh's ships at Trinidad in 1597, but was not brought into use in Britain till 1724. According to Mr. Burrows the first use to which it was applied in England, was to make a box for holding candles. "Dr. Gibbons, an eminent physician in the last century, had a brother, a West India captain, who brought over some planks of this wood as ballast. As the doctor was then building a house in King street, Covent Garden, his brother thought they might be useful to him; but the carpenters finding the wood too hard for their tools, they were laid aside as useless. Soon after, Mrs. Gibbons wanting a candle box, the doctor called on Woollaston, his cabinet maker in Long-acre, and requested him to make one of some wood that lay in his garden. Woollaston also complained that it was too hard; the doctor said that he must get stronger tools. The candle box at last was made, and so highly approved of, that the doctor insisted on having a bureau made of the same wood, which was accordingly done, and the fine color and polish were so pleasing, that he invited all his friends to come and see it. Among them was the duchess of Buckingham, who begged some of the wood of Dr. Gibbons, and employed Woollaston to make a similar bureau." From this introduction it came into general use throughout the civilized world.

The largest log of mahogany on record was cut in Honduras, and shipped into England. Its length was seventeen feet; breadth fifty-seven inches; depth, sixty-four inches; cubic contents, four-hundred and thirty feet; and weight, eight tons. The next largest log we have on record, was a few years since sold by auction, at the docks, in Liverpool. It was purchased for £378, and afterwards sold for £525. It is believed to have realized, to its final owners £1,000. It is likewise stated, that the cost of labor in the process of sawing into veneers, was £750. The weight on the king's beam, was six tons, thirteen hundred weight. According to Mr. M' Culloch, a few years ago, Messrs. Broadwood, the distinguished Piano-forte manufacturers in London, gave the enormous sum of £23,000 for three logs of mahogany, all the product of a single tree.

They were each about fifteen feet long, thirty-eight inches square, and contained all together, about four-hundred and fifty cubic feet. They were cut into veneers of an eighth of an inch in thickness. The wood was peculiarly beautiful, capable of receiving the highest polish, which, when done, reflected the light in the most varied manner, like the surface of a crystal; and from the wavy form of the fibres, offered a different figure in whatever direction it was viewed.

The cutting of mahogany at Honduras takes place at two different seasons of the year, one soon after Christmas, or at the end of the "wet season," and the other early in August. At the last named period the color of the foliage of the mahogany is of a reddish yellow, and is an unerring guide to the woodman in distinguishing it from that of other trees. At these periods the laborers are actively employed in felling the trees, conveying them on wheels to the rivers, or precipitating them into the streams which are to forward them to their places of shipment. The trees are usually cut about twelve feet above the ground, and a stage is erected for the axeman to stand upon to perform this work. The trunk of the tree, from its size, is deemed the most valuable, but for ornamental purposes, the branches or limbs are generally preferred, being of a much closer grain, and the veins are more rich and variegated. Hence, to avoid injury by the fall of the whole tree at once, they are removed separately. The wood felled between February and September is very liable to crack in seasoning; but to avoid this, it should be immersed as soon as possible into deep water, and remain until it is ready to be shipped.

The billes or logs of mahogany which are shipped from Campeachy and Honduras are usually from ten to fifteen feet in length, and three, four, or five feet deep; those from St. Domingo are from seven to ten feet long and fifteen to twenty-five inches deep; and those from Cuba are from twelve to eighteen feet long, and the same number of inches deep.

The wood of the mahogany tree varies in its weight, texture, and grain, according to the nature of the soil and situation in which it grows. On rocky and mountainous places, it is of a smaller size, heavy, of a close grain, and beautifully shaded; while the product of low and rich lands is observed to be more light and porous, of a paler color and open grain; and that of mixed soils holds a medium between the two. The Mahogany which is accessible in Honduras grows upon moist land, and is generally speaking, decidedly inferior to that of Cuba and St. Domingo, being soft, coarse, spongy, and weighing, when dry, only thirty-five to forty pounds to a cubic foot; while the other is hard, close-grained, of a darker color, sometimes strongly figured and weighs when dry from fifty-four to sixty-six pounds to a cubic foot. Honduras Mahogany has however the advantage of holding glue admirably well, and for this reason, is frequently used as a ground on which to lay veneers of finer woods. The trees which are grown on the Bahama islands are not so large as those of the warmer parts of America, but are more curiously veined or mottled, and are known in England by the name of Madeira-wood.

The color of Mahogany is a reddish brown, of different shades, and various degrees of brightness; sometimes yellowish brown, often much veined and mottled, with darker shades of the same color. The texture is not uniform, and the concentric layers are not always distinct. It has not much taste nor smell, shrinks but a very little, and warps and twists less, perhaps, than any other kind of timber. It is durable when kept dry but does not last long when exposed to the alternations of moisture and dryness. There are several varieties of Mahogany, much admired and sought after, for the beauty of their figures, and the gradations of their colours which may be described as follows:

1. PLAIN MAHOGANY. *Acajou uni* of the French, the wood of which is of one colour and equal throughout.

2. VEINE MAHOGANY. *Acajou veine* French. The wood of this variety is veined longitudinally with the grain, displaying alternately dark and light streaks, continuous, interrupted, or re-appearing.

3. WATERED MAHOGANY. *Acajou moire*, French. This variety is known by the transverse waves which exhibit to the eye an effect similar to those of a watered riband.

4. VELVET CORD, or CATERPILLAR MAHOGANY. *Acajou Chenille*, French. This variety is distinguished by its whitish lines, accompanied by a figured shade of fragments of roseate sprigs, here and there disposed diagonally, longitudinally, interrupted, or crossing one another.

5. BIRD'S EYE MAHOGANY. *Acajou monchete*, French. This variety is besprinkled with little oval knots, which, when duly proportioned, render the wood half light and half dark.

6. FESTOONED MAHOGANY. *Acajou ronceux*, French. This variety offers in its color a mixture of light and shade usually resembling sheaves of wheat, feathers, wreaths, festoons, or figures of shrubs.

As the wood of Mahogany is generally hard and takes a fine polish, it is found to serve better than that of any other tree for cabinet-making, for which purpose, it is universally admired. It is very strong and answers well for beams, joists, planks, boards, and shingles, for which it was formerly much used in Jamaica. —D. J. BROWNE.

THE INFLUENCE OF CHRISTIANITY.

There is an island in the North Atlantic, by no means the largest on the earth. Two thousand years ago, it was peopled by savages, naked and painted, or clad in skins; as wild, and as ferocious, as the tawny hordes, whose prince in the days of our fathers, ruled yonder on these waters of Powhatan. They were idolaters, and their orgies were bloody and appalling. There were no arts, letters, commerce, or advancement. Look at the same islands, after twenty centuries; thronged with an ever increasing population. It is the happiest land of the old world. If there are refinements of literature, if there are wonders of useful art, if there are poetry and eloquence, if there are adventurous flights of science, if there are statesmanship and commerce, these exist there in the highest glory. It is a land of civilization and increasing freedom: it is the land of our fathers!

Now pause and ask, what has peopled these wastes, and pushed the tide of population even to the wintry coast of the inhospitable North? What has reared cities, impelled the wheels of a thousand manufactures and decked the earth with an agriculture unsurpassed among men?—The love of Christ. What has scattered schools from town to town, and hamlet to hamlet, and founded Universities, which in spite of sectarian narrowness, are yet the pride of human learning?—The love of Christ. What has exchanged the misrule of Celtic chieftainship, and the feuds of warring tribes, for rational Government and balanced concord?—The love of Christ. What has sent colonies, to become greater and happier and freer nations, in a late undiscovered clime?—The love of Christ.—Dr. Alexander.

THE EXTENT OF THE UNITED STATES.

The present confederacy of the United States of North America, contains a larger area of cultivated land and hospitable climate than any country that has previously existed. Ancient and modern Empires sink into insignificance when compared with it. The United States of America contain 2,300,000 square miles; over a half million more than Europe, if we except Russia. Their greatest length is 3,000 miles; their greatest breadth 1,700 miles. They have a frontier line of 10,000 miles, a seacoast of 36,000, and an inland lake coast of 1,200 miles.

The rivers of the United States are the largest in the world. The Missouri is 3,600 miles in length, or more than twice as long as the Danube. The Ohio is 600 miles longer than the Rhine. The Hudson, entirely within a single State, is navigable 120 miles above its mouth farther than the Thames.

The State of Virginia has an area of 70,000 square miles, and is about one third larger than England. The State of Ohio 40,000 square miles, or one fourth more than the whole of Scotland.

The harbour of the city of New York is the Atlantic outlet of a river, canal, and lake navigation of about 3,000 miles or the distance from Europe to America.

From Augusta in the State of Main, to New Orleans, in the State of Louisiana, the distance is 1800 miles; or 200 more than from London to Constantinople. To go from London to Constantinople, you cross the entire continent of Europe, and through most of its principal kingdoms.

The great proportion of the whole extent of the territory of the United States is uncultivated. The population of the country, as rapidly as it increases, would not occupy all the public domain in a cycle of five hundred years.

So vast, indeed, is the territory of the United States, already, that it takes no ordinary mind to contemplate its extent, and few indeed can calculate its resources, and the most comprehensive intellect cannot, when warmed by a high-wrought imagination, give a faint glimmering of the future wealth and power to be accorded to the American people—not by the force of arms, but simply by the pursuits of the arts of peace. —(Salem Gazette.)

EFFECTS OF STRONG DRINK.

"I saw him borne to his Grave."

He was but twenty-three. His manly form had dwindled to a skeleton. A narrow coffin contained all that was once lovely and beautiful. His father was rich and lordly. His mother, pious and devoted. The youngest of a fine group, he had every indulgence. At the table he was the favorite of all, and the choicest wine was ever before him. At the age of sixteen, he was brought home by the watchman drunk. The scene was too much for a doting father and mother. Half distracted, they wept over him and rested not till the promise was given that he never again would visit the Pavilion or drink to excess. Alas! the excess was at their own table. Studies were neglected. Rides, balls, dinners, suppers,—these engrossed all his hours. He swore at his father. He treated roughly his mother and sisters; yet he was their darling, beautiful and gay, and was yet to be the ornament of their home. But in a morning without clouds, when all nature shone bright and beautiful upon that splendid mansion a fit had prostrated him in his chamber; and there, were bent over him, father, mother, brothers and sisters. It was an hour of bitterness. 'Mother,' said he, 'what are those bugs on the curtains,' and those snakes! and that devil! and then that strick! Oh, it was the "deli-

rium tremens." As I saw the long procession and the rich coffin and the crowd of mourners, I said what would not the temperance pledge have saved to that family! Now, the children divide among them his hundred thousand, but the father and mother go sorrowing to the grave.

MAKING RESOLUTIONS.

Never form a resolution, that is not a good one and when once formed, never break it. If you form a resolution and then break it, you set yourself a bad example, and you are very likely to follow it. A person may get the habit of breaking his resolutions; this is as bad to the character and mind, as an incurable disease to the body. No person can become great but by keeping his resolutions; no person ever escaped contempt who could not keep them.

A PARENT'S PRAYER FOR DIRECTION.

The following prayer of Bishop Wilson, is very suitable to every Christian parent:—

"O Lord, give me skill and conduct, that with a pious, prudent and charitable hand, I may govern those committed to my care: that I may be watchful in ruling them, earnest in instructing them, fervent in loving them, and patient in bearing with them."

MADURA.—Two persons, one a Brahmin, the other a wealthy and influential man of the town, were lately convicted of having altered certain public documents, and sentenced to be escorted through the principal streets of the town on an *Ass*, with a broom attached to one ear and a slipper to the other, then to receive 50 lashes and afterwards to be imprisoned with hard labor for 5 years.—The night before the sentence was to be put in execution, the last mentioned prisoner obtained and took poison, and before the hour of execution arrived, his spirit had departed to a higher tribunal.—As the procession with the Brahmin passed through the streets, a person on the top of one of the houses stung with the disgrace inflicted on the sect by such an exposure, threw a large stone at the prisoner, which missing him struck a Government Peon who stood near and seriously injured him.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The last mail brings intelligence from England down to March 24.

In **ENGLAND**, the Queen has given birth to a princess, born on the 8th March, which gave occasion to some pleasing demonstrations of loyalty. There had been riotous commotions among the lower classes in London, Manchester, Edinburgh, Glasgow and Dublin, attended with some destruction of property, but they met with but little sympathy from others and were soon quelled.—The Income Tax is fixed for the next three years by a majority of 363 to 138.—Legal proceedings have been instituted against Messrs O'Brien, Meagher, and Mitchell leaders of an Irish party for seditious speeches.—The ex-king, queen, and late royal family of France, are living at Claremont as a private family and with very few attendants.—Mr. Geo. Wilson a member of the late Anti Corn Law League proposes the formation of a new national League for the following objects.

1. To aid in carrying out to the fullest extent the principles of Free Trade.
2. To relieve industry by procuring the removal of all indirect taxes, and substituting others more rational and just.
3. To procure the abolition of the laws of entail and primogeniture.
4. To procure a more fair and equitable representation of the people in the House of Commons, the great majority of whom are mere nominees of our landed aristocracy.
5. To obtain justice for the people of Ireland.
6. To improve the character of our army and Navy by securing to merit and long service a fair and legitimate reward or promotion.
7. To guard against our ever again being plunged into a bloody and expensive war through the dangerous and unconstitutional tendency of our aristocrats to interfere in the affairs of other nations.
8. To procure a fund for carrying out the above objects in a legitimate and constitutional manner.

THE SUSPENSION OF CASH PAYMENTS by the bank of France—the embarrassments of the State, as detailed in the official report of the Minister of France—the virtual confiscation of 23 percent of the deposits in the Savings Banks—the sudden failure of the first commercial houses in Paris—and the reckless circulars issued by two of the Ministers, M. LEDRU-ROLLIN and M. CARNOT, for the avowed purpose of excluding from the National Assembly, and from all offices of trust and responsibility every man who has not pledged himself to the extreme revolutionary party,—have filled the moderate men of all classes in France with terror and distrust. The panic caused by the announcement of the financial difficulties of the new Government has been increased tenfold by the circular of M. LEDRU-ROLLIN, conferring "unlimited powers" on the provincial commissioners; and so general is the indignation against the atrocity of this attempt on the liberty of the people that M. LAMARTINE, in his own name and in behalf of the other members in the Government, has found it necessary to disavow the circular of his colleague. So strong indeed is the condemnation which this incendiary manifesto had called forth, that the retirement of M. Ledru-Rollin was mentioned on Monday as having been imperatively demanded by the Government. It is feared, however that the offending Minister is too highly backed by the ultra-democratic party out of doors to be so easily displaced; and unless the intended demonstration of the National Guards against this and some other attempts to coerce their liberty of action should prove successful, a more serious collision than any which has yet occurred may be considered as not far distant. All the accounts agree in stating that alarm of the most painful kind is everywhere felt and expressed, as if no body had confidence in the power of the Provisional Government to check those revolutionary passions which every day threaten to involve the country in anarchy

and bloodshed. Our countrymen fled from Paris in large numbers during the week, and so many French families have followed their example that the Government Papers hint at measures to prevent a continuance of this voluntary expatriation. In the meantime, trade is paralysed at its source, and as the *Constitutionnel* observes, bands of unemployed workmen parade the streets of Paris and its environs, "spreading anxiety where confidence was reviving and thus aggravating a crisis of which they are the principal victims." In regard to the relations of the French Republic, with the other European Powers, it is satisfactory to state that Prussia, Austria, Belgium, Denmark, Sardinia, and several of the minor Principalities of Germany, have followed the example of Great Britain and declared their intention of not interfering in the domestic affairs of France.—From Germany we continue to receive accounts of the progress of constitutional reform, and of the desire of the people to place their Sovereigns at the head of the movement. More than one half of Germany has already obtained the fullest concessions it had demanded, and nearly all the other Powers, including Saxony and Prussia have promised to convoke the Chambers and recommended them to give their first attention to the wishes of their people. In regard to AUSTRIA, the decided step taken by Hungary and Bohemia has brought matters to a crisis; Meternich has been obliged to flee and measures of concession have been adopted which alone can save the Empire.

BELGIUM.—It is said that the king Leopold, when the news of Louis Philippe's flight reached Brussels, assembled his Ministers and Councillors of State, and informed them that he had no wish to continue to occupy the throne unless Belgium desired it, and unless he could do so without a drop of blood being shed to maintain him on it; that this last condition he made a *sine qua non* with any Ministry; and that he was ready to retire if the country considered that loyalty would compromise it in the eyes of Republican France. His Majesty added, in reply to an inquiry by his minister respecting reforms to be granted: "All such reforms as the nation requires must be granted, and for that you and the representatives are responsible to the nation. Whatever is found to be for the welfare of the nation, will of course be approved of by me. I am the elected king of the Belgians, not their master." These declarations are said to have made the king extremely popular.

ITALY.—The news of the proclamation of a Republic in France has produced an immense impression at Rome. On the 5th instant, an enormous crowd assembled on the Corso with national cockades and banners, they thence went to the Quirinal Palace, under the windows of which they cried "Viva the Constitution!" "Viva the French Republic!" An address was next presented to the Pope, demanding the prompt promulgation of a Constitution. The Pope replied:

"The events that are succeeding one another or rather hurrying on, sufficiently justify your demand. Every body knows that I am actively labouring to give the Government the form you claim, and which nations require; but every body must be sensible of the difficulty of such an enterprise. That which in a secular state can be done in the space of a night, demands mature examination in the Pontifical Government since it is extremely difficult to draw an exact line between the two powers. I nevertheless flatter myself that in a few days my task will be over, and the Constitution published. May God bless my wishes and labours, and, if the result be of benefit to religion, I shall kneel before the crucifix and return thanks for all the events He has permitted, and still more as head of the Church than as a temporal prince, I shall rejoice if these events turn to the greater glory of God."

TURKEY.—The Pope's nuncio, Monsignor Ferrieri has had an audience of the Sultan, who received him most graciously and expressed the hope that the establishment of relations between the Sublime Porte and the Apostolic see would be considered a pledge of peace and good will among Musslemen and Christians of all denominations. He trusted that the days of religious animosity and persecution were forever gone by.

WEST INDIES.—A revolution had taken place at Caracacas the capital of Venezuela, beginning with a sanguinary conflict, which took place in the house of Assembly at Carracas on the 22d January last between the partisans of the President of the Republic, General Monagas and those of General Paez, in which five members of Congress were killed and ten wounded; nearly the whole of the latter were reported to have since died of their wounds. This outbreak took place while the Venezuelan Congress were in full session. The tumult in the Chamber was quickly transferred to and continued in the streets of the city. One portion of the population took the part of the opposition while another sided with the President. Fighting was kept up with considerable loss of life till the evening of the 22d, when the Government party were supposed to be in the ascendant, but it was expected fresh outbreaks would occur in the departments when the facts became known.

From the **UNITED STATES** we learn that a Treaty of Peace has at length been signed by the Mexican and American commissioners and submitted to the Cabinet at Washington for approval. The leading features of this Treaty are the cession of all New Mexico, Texas and Upper California, on the part of the Mexicans; the payment of 15,000,000 dollars bonus and 5,000,000 for American citizens' claims against Mexico by the United States; the confirmation of Mexican Grants of land in all the territory including Texas and the protection of the Catholic religion by the United States. The latter clause, it is said, will be replaced by a provision for free toleration, and the clause for the confirmation of Mexican Grants of lands will be rejected; but the proposed boundaries will, it is expected, be confirmed.

RETIREMENT OF LORD JOHN RUSSELL.—It is rumoured that Lord JOHN RUSSELL, on account of ill health, had expressed a desire to be relieved from the anxieties of office and that Lord CLARENDON, the Lord Lieutenant of Ireland was mentioned as his successor—the leadership of the Commons being given to Lord PALMERSTON.

ARRIVAL OF LORD HARDINGE.—The late Governor General of India arrived in London from Ostend, after an absence of four years. After leaving Egypt, his Lordship proceeded to Trieste, and from thence to Vienna, returning to England through Prague, Hanover, and Ostend.

THE CHURCH.—It is announced that Dr. Graham, Master of Christ's College, Cambridge, has been appointed to the vacant Bishopric of Chester. All further proceedings having been abandoned relative to Dr. Hampden's appointment to the see of Hereford, the Lord Primate has appointed the consecration to take place on Sunday the 26th instant, at Lambeth Palace.

[For the Morning Star.]

INTEMPERANCE—DANCING.

It would be better if the supporters of dancing might suffer all the misfortunes themselves; but instead of one who is entangled in the net there are several persons that give their own accord to encourage him to continue in his imprudent pursuits. There is no way of escaping from these places of vice; they are great ditches to tumble down the weak, ignorant and credulous. If respectable householders who are responsible for the conduct of their domestics and family circles, will depart from the way of elasticity and exercise their powers and ingenuity upon those things which are trifling, which engender miseries in this life and endless suffering in the next world, what will be the condition of the people shortly? They will be degenerated: Ignorance, superstition, idleness, idocy, corporeal weakness and other disasters will crowd the paths of many who follow their ways. Now you may ask, who are the abettors of this mischief? I answer, They are the old and venerable fathers of luxurious families, who thus ensure their children and plunge them into a great ocean of darkness like that which enveloped the minds of their fore-fathers. Those who wish to teach their children, the mode of leaping jumping, distorting their bodies and numerous other gestures, like a monkey, ought to know that these are the ways of degrading their offspring and of subjecting them to diabolical bondage as it was before the arrival of their Christian benefactors. How much a young man and much more a parent should blush to hear their names praised in the presence of such assemblies for acts that more truly debase than improve their minds! It strikes us with amazement to hear that these places are encouraged by men of reputation, who, if they would engage in objects of benevolence or religious merit, would be able to obtrude their talents, understanding and contrivances into the hearts of the people, and save them from the ocean of intemperance. Three years ago, when the country was visited by the revenging wrath of God, and when the people were in great trembling, anticipating the time in which every one would be taken a prey, we heard nothing to sound in our ears, but the awful name of Jehovah and his providential mercies to this people. Now we hear the intonation of debasing songs repeated in the corners and streets, not only by those who give themselves as slaves to intemperance, but by them who are their neighbours and who follow good occupations. Every street is filled with sauntering people who proceed from one place to the other, passing the prime of their age without any perquisite upon this sordid scene of wickedness. The loud shouting and the discordant sounds, together with the roaring noise of the company, may be met everywhere through these villages. Broils, disturbances and other wicked actions arise instead of that reverence, and politeness which they should encourage in their children, neighbours and friends. Good and becoming manners can never be learned in a theatre of the black people, any more than in the more refined ones of white men. Those who send their children to places where vices are constantly practised, with an intention that they may learn refined manners and get a name as graceful actors, shall have much sorrow and shame when they see their downward career. There is not even a trait of virtue, in these masked performances; but they are full of fables, obscene and legendary representations and other superstitious notions. What man, if he wishes the advancement of his son in moral conduct and civil duties, can encourage him to learn these lascivious and useless strains? It gives us a thought of seriousness to see, how much God's holy day is profaned and neglected by these men who do these crimes in company with their comrades. The exhibitions are performed on Sabbath days; and it is the usual day in which many of these plays are best attended. It is just equal to reviling the order of the Almighty; and is contradictory to the faculties of our reason. It is quite opposite to the laws of nature and the peculiar constitution of man, who, if he will otherwise pursue his delights to gratify his animal appetites on that day will be weakened and reduced in body and mind. The laws and regulations of the Government in regard to the institution of the sabbath, are in accordance with the Divine Institution. The minds of these incredulous men are more propended to the doctrines and tenets which deceive men than to the pure knowledge of the true God; because they give ample room for the indulgence of sensual pleasures which degrade men down to brutes. The observance of the sabbath, we know, is not inculcated in the doctrines of the Sivas as it is with the Christians.

H. A. W.

ACKNOWLEDGEMENT

[Of Subscriptions received since our last No.]

TRANQUEBAR.	Mr. S. Doe	1
Rev. J. M. N. Schwartz	Canniapper Mood.	1
J. P. Birch, Esq.	A. Sapapathy chettiar	1
T. Heal, Esq.	P. Sooperayapillay	1
C. C. Echey, Esq.	Mr. G. W. Coe	1
Mr. G. Chinnery	MADURA.	
Mr. J. Alexander	Rev. C. F. Muzzy	90 cop.

NOTICE

The undersigned has on sale a plain CAMERA LUCIDA, a very useful instrument for artists. He will part with it for the prime cost being £1. 10.

Jaffna, }
4th May, 1848. } JOHN KOCH.

NOTICE.

The Bishop of Colombo has appointed the Rev. J. T. Johnston his Surrogate for granting marriage Licences for the Northern Province of Ceylon.

Jaffna. }
6th May 1848. }